

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

=====

ગુજરાત હાઈકોર્ટ, અમદાવાદ

ફર્સ્ટ અપીલ્સ નં. ૪૩૪૭/૧૯૯૬ થી ૪૩૭૩/૧૯૯૬

મંજૂરી અને સહી માટે:

માનનીય ન્યાયમૂર્તિ શ્રી એમ.આર. કાદ્રા

અને

ન્યાયમૂર્તિ શ્રી આર.પી. ધોળકિયા

=====

શું સ્થાનિક અખબારોના રીપોર્ટર્સને ચુકાદો જોવાની મંજૂરી છે?	
રીપોર્ટરને મોકલવામાં આવે કે નહીં?	
શું ન્યાયમૂર્તિઓ ચુકાદાની આખરી નકલ જોવા માંગે છે?	

શું આ કેસમાં ભારતીય બંધારણ અથવા તે હેઠળ કરવામાં આવેલ કોઈ હુકમના અર્થઘટન અંગે કાયદાનો કોઈ નોંધપાત્ર પ્રશ્ન સમાયેલ છે?	
શું સિવિલ જજને પરિપત્રિત કરવામાં આવે કે કેમ?	

=====

ગુજરાત રાજ્ય

વિરુદ્ધ

લાલજી મહારાજના વહીવટકર્તા, હરિસિંહ રામસિંહ રાજ

=====

ઉપસ્થિતિ:

શ્રી પી.જી. દેસાઈ, જી.પી. ફર્સ્ટ અપીલ્સ નં. ૪૩૪૭/૯૬ થી ૪૩૫૯/૯૬ માં
અપીલકર્તા નં. ૧ અને ૨ વતી

શ્રી પી.બી. ભટ્ટ, એ.જી.પી. ફર્સ્ટ અપીલ્સ નં. ૪૩૬૦/૯૬ થી ૪૩૬૬/૯૬ માં
અપીલકર્તા નં. ૧ અને ૨ વતી

શ્રી કે.વી. શેઠ, એ.જી.પી. ફર્સ્ટ અપીલ્સ નં. ૪૩૬૭/૯૬ થી ૪૩૭૩/૯૬ માં
અપીલકર્તા નં. ૧ અને ૨ વતી

શ્રી સૌરભ અમીન વતી જી.એચ. અમીન અપીલકર્તા નં. ૩ – કાર્યપાલક ઇજનેર
(નર્મદા પ્રોજેક્ટ) વતી

=====

કોરમ: ન્યાયમૂર્તિ શ્રી એમ.આર. કાદા અને

ન્યાયમૂર્તિ શ્રી આર.પી. ધોળકિયા

નિર્ણયની તારીખ: ૨૯/૦૪/૧૯૯૯

સંયુક્ત મૌખિક ચુકાદો

(દ્વારા : એમ.આર. કાદા, ન્યાયમૂર્તિ)

અપીલકર્તાઓ તરીકે ગુજરાત રાજ્ય, વિશેષ જમીન સંપાદન અધિકારી
(નર્મદા પ્રોજેક્ટ) અને કાર્યપાલક ઇજનેર (નર્મદા પ્રોજેક્ટ) દ્વારા દાખલ કરવામાં
આવેલી ૨૭ ફર્સ્ટ અપીલોનો આ સમૂહ, લેન્ડ એકિવિઝિશન રેફરન્સ કેસ નં.
૮૪૪/૮૮ થી ૮૪૬/૮૮ (૩), ૮૪૮/૮૮ થી ૮૫૦/૮૮ (૩), ૧૧૯૨/૮૮
થી ૧૨૦૪/૮૮ (૧૩), ૧૨૦૬/૮૮ થી ૧૨૧૧/૮૮ (૬) અને ૧૨૧૩/૮૮
થી ૧૨૧૪/૮૮ (૨) માં રેફરન્સ કોર્ટ તરીકે સહાયક ન્યાયાધીશ, ભરૂચ દ્વારા
તારીખ ૧૦ મી મે, ૧૯૯૬ ના રોજ કરવામાં આવેલા હુકમ સામે નિર્દેશિત છે;
જેમાં મુખ્ય લેન્ડ રેફરન્સ કેસ નં. ૮૪૪/૮૮ થી ૮૪૬/૮૮ છે. આ તમામ

અપીલોમાં અપીલકર્તાઓના વિદ્વાન વકીલે નીચેના કારણોસર રેફરન્સ કોર્ટ દ્વારા કરવામાં આવેલા તારીખ ૧૦ મી મે, ૧૯૯૬ ના વાદગ્રસ્ત હુકમને પડકાર્યો છે:

(૧) રેફરન્સ કોર્ટે તોષણ (સોલેશિયમ) પર વ્યાજ એનાયત કરવામાં ભૂલ કરી છે;

(૨) રેફરન્સ કોર્ટે પાકના મૂલ્યમાંથી માત્ર ૨૫ ટકાની જ બાદબાકી કરવામાં ભૂલ કરી છે જ્યારે એ.આઈ.આર. ૧૯૯૭ સુપ્રીમ કોર્ટ ૧૮૪૫ (પેરા ૪) પર રિપોર્ટ થયેલ સ્ટેટ ઓફ ગુજરાત વિ. રામા રાણા ના કેસમાં કરવામાં આવેલા અવલોકનોને ધ્યાને લેતાં પાકના મૂલ્ય પેટે ૫૦ ટકા બાદ કરવા જોઈતા હતા; અને

(૩) રેફરન્સ કોર્ટે વળતર મંજૂર કરતી વખતે ૧૦ ના બદલે ૧૨.૫ નું ગુણક (મલ્ટીપ્લાયર્સ) લાગુ કરવામાં ભૂલ કરી છે.

૨. અપીલકર્તા નં. ૧ અને ૨ વતી ઉપસ્થિત રહેલા વિદ્વાન ગવર્નમેન્ટ પ્લીડર શ્રી પી.જી. દેસાઈ દ્વારા જણાવવામાં આવ્યું છે કે આ કેસોમાં કુલ ૩૬ હેક્ટર ૮૯ આરે અને ૮૯ ચોરસ મીટર જમીન સંપાદિત કરવામાં આવી હતી. દાવેદારોની જમીન ગામ પાખજણ, તાલુકો વાગરા, જિલ્લો ભરૂચ ખાતે આવેલી છે અને સદર જમીન નર્મદા પ્રોજેક્ટના હેતુ માટે સંપાદિત કરવામાં આવી હતી. લેન્ડ એકિવિઝિશન ઓફિસરે સંપાદિત જમીનો માટે પ્રતિ આરે રૂ. ૬૦/- ના દરે વળતર એનાયત કરતો એવોર્ડ તારીખ ૨૫ મી જાન્યુઆરી, ૧૯૮૮ ના રોજ પસાર કર્યો હતો. તારીખ ૨૫ મી જાન્યુઆરી, ૧૯૮૮ ના આ એવોર્ડથી વ્યથિત

થઈને દાવેદારોએ રેફરન્સ કોર્ટ સમક્ષ લેન્ડ એકિવિઝિશન એક્ટની કલમ ૧૮ હેઠળ રેફરન્સ માંગ્યા હતા અને રેફરન્સ કોર્ટે તારીખ ૧૦ મી મે, ૧૯૯૬ નો એવોર્ડ પસાર કર્યો છે જેના દ્વારા રેફરન્સ અંશતઃ મંજૂર કરવામાં આવ્યા છે, દરેક દાવેદાર સંપાદિત જમીન માટે પ્રતિ આરે રૂ. ૬૫૦/- ના દરે વળતર મેળવવા હકદાર હોવાનું ઠરાવવામાં આવ્યું છે, દરેક દાવેદાર બજાર ભાવ પર ૩૦ ટકા તોષણ મેળવવા હકદાર હોવાનું ઠરાવવામાં આવ્યું છે, દરેક દાવેદાર કલમ ૪ હેઠળના જાહેરનામાની તારીખથી એવોર્ડની તારીખ સુધી ૧૨ ટકા વ્યાજ મેળવવા હકદાર હોવાનું ઠરાવવામાં આવ્યું છે, દરેક દાવેદાર સંપાદિત જમીનનો કબજો લીધાની તારીખથી પ્રથમ વર્ષ માટે વાર્ષિક ૯ ટકાના દરે અને ત્યાર બાદ રકમની વસૂલાત સુધી વાર્ષિક ૧૫ ટકાના દરે વધારાનું વળતર મેળવવા પણ હકદાર હોવાનું ઠરાવવામાં આવ્યું છે અને દરેક દાવેદાર પ્રમાણસર ખર્ચ મેળવવા હકદાર ઠરાવવામાં આવ્યા છે.

૩. જ્યાં સુધી પ્રથમ કારણનો સંબંધ છે કે તોષણની રકમ પર વ્યાજ ચૂકવવાનો ખોટો નિર્દેશ આપવામાં આવ્યો છે, અમે સીધા જ નિર્દેશ કરી શકીએ છીએ કે રેફરન્સ કોર્ટ દ્વારા આવી કોઈ દાદ આપવામાં આવી નથી અને તોષણની રકમ પર વ્યાજ આપતી કોઈ દાદના અભાવે, આ મુદ્દે રેફરન્સ કોર્ટના હુકમ સામેનો પડકાર તદ્દન અસ્થાને અને ગેરસમજભર્યો છે.

૪. પડકારનું આગામી કારણ એ છે કે ખેતી ખર્ચ પેટે પાકના મૂલ્ય સામે માત્ર ૨૫ ટકાની જ બાદબાકી કરવામાં આવી છે જ્યારે તે ૫૦ ટકા હોવી જોઈતી

હતી. આ સંબંધમાં, વિદ્વાન ગવર્નમેન્ટ પ્લીડર દ્વારા જેના પર આધાર રાખવામાં આવ્યો છે તે સ્ટેટ ઓફ ગુજરાત વિ. રામા રાણા (ઉપર મુજબ) ના કેસમાં સુપ્રીમ કોર્ટ દ્વારા પેરા ૪ માં કરવામાં આવેલા અવલોકનો નીચે મુજબ પુનઃ રજૂ કરવામાં આવે છે:

"રેફરન્સ કોર્ટ એ આધાર પર આગળ વધી હતી કે વળતર નક્કી કરવા માટે કોઈ વેચાણ દસ્તાવેજો રજૂ કરવામાં આવ્યા નથી. તેથી, ઉપજના આધારે વળતર નક્કી કરવા માટે મૌખિક પુરાવા પર આધાર રાખવામાં આવ્યો હતો. સંપાદિત જમીનોની ઉપજની સાબિતીમાં ૮ સાક્ષીઓ તપાસવામાં આવ્યા હતા. સાક્ષીઓ પૈકી એક ગામના સરપંચ હતા અને તેમની જુબાની સ્વીકારવામાં આવી હતી. રેફરન્સ કોર્ટે એ પણ શોધી કાઢ્યું હતું કે સાક્ષીઓએ ઉપજની અતિશયોક્તિ કરી હતી. તે આધારે, તેણે કિંમતો તરફ ૧/૩ ભાગ બાદ કર્યા પછી પ્રતિ એકર રૂ. ૩૨૫/- ના ભાવે બજાર મૂલ્ય નક્કી કર્યું હતું. તે સામાન્ય જાણકારીની બાબત હશે કે પાક ઉગાડવામાં અને લણવામાં ખર્ચ થતો હોય છે અને તેથી, સરેરાશ રીતે મેળવેલ પાકના મૂલ્યના ૫૦% ખેતી ખર્ચ તરફ જશે. તેથી, ઉપજના આધારે જમીનોનું વળતર નક્કી કરવામાં ૧/૩ ભાગની બાદબાકી સાચી ન હતી."

૫. અમને જણાય છે કે આ એક એવો કેસ છે જેમાં ગામના નમૂનાઓ સિવાયના કોઈપણ દસ્તાવેજી પુરાવા પર બંનેમાંથી કોઈ પક્ષકારે આધાર રાખ્યો

નથી અને કોર્ટ મૌખિક પુરાવાના આધારે આગળ વધી છે. રેફરન્સ કોર્ટે પેરા ૬ પછીથી મૌખિક પુરાવાની વિચારણા કરી છે. લેન્ડ રેફરન્સ કેસ નં. ૮૪૪/૧૯૮૮ માં જે એકમાત્ર સાક્ષી તપાસવામાં આવ્યા છે તે આંક ૯ પર શ્રી હરિસિંહ રામસિંહ છે. વિભાગે કોઈ સાક્ષી તપાસ્યા નથી. વેચાણના દ્રષ્ટાંતોના રૂપમાં કોઈ દસ્તાવેજ પુરાવા રજૂ કરવામાં આવ્યા ન હતા. પાકના ભાવ અંગે એગ્રીકલ્ચરલ પ્રોડ્યુસ માર્કેટિંગ કમિટી દ્વારા આપવામાં આવેલા પ્રમાણપત્રોનો સંદર્ભ સદર સાક્ષીના નિવેદનમાં આપવામાં આવ્યો છે અને આવા પ્રમાણપત્રો રેકર્ડ પર પણ રજૂ કરવામાં આવ્યા છે. પુરાવાના આધારે, એવું જણાયું હતું કે એક હેક્ટરમાં ૧૩ કિવન્ટલ તુવેરનું ઉત્પાદન થયું હતું, જેની ઉત્પાદન આવક પ્રતિ કિવન્ટલ રૂ. ૫૩૦/- ના દરે આશરે રૂ. ૬,૮૯૦/- હતી. આ ભાવ વર્ષ ૧૯૮૫ માટે હોવાનું જણાયું હતું. ખુદ રેફરન્સ કોર્ટ સમક્ષ ઉપસ્થિત રહેલા વિદ્વાન ગવર્નમેન્ટ પ્લીડરે જણાવ્યું હતું કે વાગરા તાલુકા જેવા સૂકા કૃષિ ક્ષેત્રમાં ખર્ચ આશરે રૂ. ૪૦ ટકાથી ૪૦ ટકા જેટલો થાય છે જ્યારે દાવેદારો વતી એવી દલીલ કરવામાં આવી હતી કે ઉત્પાદન ખર્ચ માત્ર રૂ. ૨૫ ટકા છે અને તેથી ચોખ્ખી આવક રૂ. ૬,૮૯૦ - ૧,૭૨૨ = રૂ. ૫,૧૬૮/- થવી જોઈએ અને તે આધારે, મહત્તમ ચોખ્ખી આવકનો દર પ્રતિ આરે રૂ. ૫૨/- આવે છે.

૬. અમે વાદગ્રસ્ત હુકમનું અવલોકન કર્યું છે અને વિદ્વાન વકીલને સાંભળ્યા છે. જ્યાં સુધી સુપ્રીમ કોર્ટ દ્વારા નક્કી કરાયેલા સ્ટેટ ઓફ ગુજરાત વિ. રામા રાણા (ઉપર મુજબ) ના કેસનો સંબંધ છે, તેમાં કોઈ શંકા નથી કે સુપ્રીમ કોર્ટે ઉલ્લેખ કર્યો છે કે તે સામાન્ય જાણકારીની બાબત હશે કે પાક ઉગાડવામાં

અને લણવામાં ખર્ચ થતો હોય છે અને તેથી, સરેરાશ રીતે મેળવેલ પાકના મૂલ્યના ૫૦ ટકા ખેતી ખર્ચ તરફ જશે. જોકે, હાલના કેસની હકીકતોમાં, રેફરન્સ કોર્ટ સમક્ષ ઉપસ્થિત રહેલા વિદ્વાન ગવર્નમેન્ટ પ્લીડરે પોતે દલીલ કરી હતી કે વાગરા તાલુકા જેવા સૂકા કૃષિ ક્ષેત્રમાં ખર્ચ આશરે ૨૫ ટકાથી ૪૦ ટકા થાય છે. ખુદ ગવર્નમેન્ટ પ્લીડર દ્વારા કરવામાં આવેલા આ હકારાત્મક નિવેદનને ધ્યાને લેતાં, જો રેફરન્સ કોર્ટે માત્ર ૨૫ ટકાની જ બાદબાકી ધ્યાનમાં લીધી હોય, તો એમ કહી શકાય નહીં કે તે ગેરવાજબી છે. તદુપરાંત, સ્ટેટ ઓફ ગુજરાત વિ. રામા રાણા (ઉપર મુજબ) ના કેસમાં સિંચાઈ યોજના માટે સંપાદિત કરાયેલી કુલ જમીનનું પ્રમાણ ૬૮ હેક્ટર ૬૨.૫ ચોરસ મીટર હતું જ્યારે વર્તમાન કેસમાં, આ કેસોમાં સંપાદિત કરાયેલી કુલ જમીન માત્ર ૩૬ હેક્ટર ૮૯ આરે અને ૮૯ ચોરસ મીટર જ છે અને વધુમાં એ નિર્દેશ કરી શકાય કે સુપ્રીમ કોર્ટે એવું અવલોકન કરતી વખતે કે સરેરાશ રીતે ઉપજના મૂલ્યના ૫૦ ટકા ખેતી ખર્ચ તરફ જશે, પેરા ૪ ના શરૂઆતના ભાગમાં એવો પણ ઉલ્લેખ કર્યો છે કે રેફરન્સ કોર્ટે એવું પણ શોધી કાઢ્યું હતું કે સાક્ષીઓએ ઉપજની અતિશયોકિત કરી હતી. આમ, હાલના કેસની હકીકતોમાં, સામાન્ય જાણકારીના સંદર્ભમાં સુપ્રીમ કોર્ટ દ્વારા અવલોકન કરવામાં આવ્યા મુજબ ખેતી ખર્ચ સામે ૫૦ ટકાની બાદબાકી કદાચ ચુસ્તપણે લાગુ ન પડે જ્યારે વિભાગે પોતે સ્વીકાર્યું હતું કે સંપાદિત જમીનોના વિસ્તારમાં ખર્ચ ૨૫ ટકાથી ૪૦ ટકા સુધીનો હોય છે અને તેથી, રેફરન્સ કોર્ટે યોગ્ય બાજુએ ભૂલ કરી છે અને ૨૫ ટકાની બાદબાકી લાગુ કરી છે જે ન્યૂનતમ ઉત્પાદન ખર્ચ હતો અને જે ખેડૂતોની જમીનો સંપાદિત કરવામાં આવી હતી તેમના લાભમાં

હતો. ઉપરોક્ત કારણોસર, અમને આ આધારે વાદગ્રસ્ત હુકમમાં હસ્તક્ષેપ કરવાનું કોઈ કારણ જણાતું નથી.

૭. ત્યાર પછી જે ફરિયાદ ઉઠાવવામાં આવી છે તે એ છે કે ૧૨.૫ નું ગુણક લાગુ કરવાને બદલે, રેફરન્સ કોર્ટે માત્ર ૧૦ નું ગુણક જ લાગુ કરવું જોઈતું હતું જેવું સ્ટેટ ઓફ ગુજરાત વિ. રામા રાણા (ઉપર મુજબ) ના કેસમાં કરવામાં આવ્યું છે અને જેવું ૧૯૮૪ સુપ્રીમ કોર્ટ ૭૭૪ પર રિપોર્ટ થયેલ સ્પેશિયલ લેન્ડ એકિવિઝિશન ઓફિસર વિ. પી. વીરભદ્રપ્પા ના કેસમાં લાગુ કરવામાં આવ્યું હતું. ઉપરોક્ત રિપોર્ટ થયેલા કેસમાં ચુકાદાનો પેરા ૨૧ દર્શાવે છે કે ગુણક લાગુ કરવાની વિચારણાના પ્રશ્ન પર પેરા ૨૦ માં કારણો આપ્યા પછી, એવું અવલોકન કરવામાં આવ્યું છે કે જ્યારે વર્ષ ૧૯૭૧ અને ૧૯૭૨ માટે રોકાણ પર વળતરનો દર ૮.૨૫ ટકા હતો, ત્યારે કૃષિ જમીનોમાં પોતાની મૂડી રોકનાર વ્યક્તિ સામાન્ય રીતે સરકારી જામીનગીરીઓ અથવા કેટલાક રોકાણ પર અન્ય સ્વરૂપોમાંથી મેળવી શકે તેના કરતાં ૨ ટકાથી ૩ ટકા વધુ અપેક્ષા રાખશે અને તેથી મૂડીકરણના હેતુ માટે લાગુ કરવાનું યોગ્ય ગુણક કોઈપણ સંજોગોમાં ૧૦ થી વધુ હોઈ શકે નહીં. જોકે રેફરન્સ કોર્ટે તેના હુકમમાં સુપ્રીમ કોર્ટના તે જ નિર્ણયનો સંદર્ભ પણ આપ્યો છે, એટલે કે એ.આઈ.આર. ૧૯૮૪ એસ.સી. ૭૭૪ પર રિપોર્ટ થયેલ સ્પેશિયલ લેન્ડ એકિવિઝિશન ઓફિસર વિ. પી. વીરભદ્રપ્પા (ઉપર મુજબ), તેણે આ કેસને એક ઉદાહરણ તરીકે લીધો છે અને ૧૨.૫ નું ગુણક માત્ર એટલા માટે લાગુ કર્યું છે કારણ કે સુપ્રીમ કોર્ટ સમક્ષના તે કેસમાં ગવર્નમેન્ટ પ્લીડરે એવી દલીલ કરી હતી કે અધિનિયમની કલમ ૪(૧)

હેઠળના જાહેરનામાની તારીખે સંબંધિત સમયે ૮ ટકાના વળતરના દરને ધ્યાનમાં રાખીને તે કેસોમાં જમીનોના મૂડીકૃત મૂલ્યની ગણતરીમાં લાગુ કરવાનું યોગ્ય ગુણક ૧૨.૫ હોવું જોઈએ અને બાબતના આ દૃષ્ટિકોણમાં, સુપ્રીમ કોર્ટને જણાવું હતું કે જમીનોના મૂડીકૃત મૂલ્યની ગણતરીમાં ૧૨.૫ નું ગુણક લાગુ કરવું જોઈએ તેવું ઠરાવવું જોઈએ. વર્તમાન કેસમાં, જાહેરનામું વર્ષ ૧૯૮૫ માં બહાર પાડવામાં આવ્યું હતું જ્યારે સુપ્રીમ કોર્ટ સમક્ષના કેસમાં સંપાદનની કાર્યવાહી વર્ષ ૧૯૭૧ અને ૧૯૭૨ માં શરૂ કરવામાં આવી હતી અને તે કેસની હકીકતોમાં ૧૨.૫ નું ગુણક લાગુ કરવામાં આવ્યું હતું, અન્યથા સ્પષ્ટપણે અવલોકન કરવામાં આવ્યું હતું કે મૂડીકરણના હેતુ માટે, લાગુ કરવાનું ગુણક ૧૦ થી વધુ ન હોવું જોઈએ. તેથી, અમને જણાય છે કે ૧૨.૫ નું ગુણક લાગુ કરવાને બદલે, રેફરન્સ કોર્ટે માત્ર ૧૦ નું ગુણક જ લાગુ કરવું જોઈતું હતું અને તદનુસાર પ્રતિ આરે રૂ. ૬૫૦/- ને બદલે પ્રતિ આરે રૂ. ૫૨/- ની રકમને ૧૦ વડે ગુણીને બજાર કિંમતની ગણતરી કરવી જોઈતી હતી. તે હદ સુધી, વાદગ્રસ્ત હુકમ સુધરવાને પાત્ર છે.

૮. હાલના કેસોમાં અપીલકર્તાઓ દ્વારા જે ત્રણ આધારો પર વાદગ્રસ્ત હુકમ પર પ્રહાર કરવામાં આવ્યો છે તેની વિચારણા કર્યા પછી, અમને જણાય છે કે આ અપીલો અંશતઃ સફળ થવી જોઈએ. લેન્ડ એકિવિઝિશન એક્ટ હેઠળ રેફરન્સ કોર્ટ તરીકે સહાયક ન્યાયાધીશ, ભરૂચ દ્વારા લેન્ડ રેફરન્સ કેસ નં. ૮૪૪/૮૮ થી ૮૪૬/૮૮ (૩), ૮૪૮/૮૮ થી ૮૫૦/૮૮ (૩), ૧૧૯૨/૮૮ થી ૧૨૦૪/૮૮ (૧૩), ૧૨૦૬/૮૮ થી ૧૨૧૧/૮૮ (૬) અને ૧૨૧૩/૮૮

થી ૧૨૧૪/૮૮ (૨) માં તારીખ ૧૦ મી મે, ૧૯૯૬ ના રોજ કરવામાં આવેલ વાદગ્રસ્ત હુકમ આથી માત્ર તે હદ સુધી સુધારવામાં આવે છે કે વાદગ્રસ્ત હુકમના ઓપરેટિવ પેરા (૨) માં, રૂ. ૬૫૦/- ના આંકડાને બદલે, તે જાણે કે પ્રતિ આરે રૂ. ૫૨૦/- હોય તેમ વાંચવામાં આવશે અને દાવેદારો તદનુસાર વળતર મેળવવા હકદાર રહેશે. અન્ય તમામ દાદ માટે, રેફરન્સ કોર્ટ દ્વારા કરવામાં આવેલ વાદગ્રસ્ત હુકમ યથાવત રહે છે અને અપીલો નિષ્ફળ જાય છે. ખર્ચ અંગે કોઈ હુકમ નથી.

૯. પક્ષકારોના વિદ્વાન વકીલ દ્વારા અમને જણાવવામાં આવ્યું છે કે ૬૦ ટકા રકમ રેફરન્સ કોર્ટમાં જમા કરવામાં આવી હતી અને એવી અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે કે બાકીની ૪૦ ટકા રકમ પણ વાજબી સમયમાં જમા કરવામાં આવશે. અગાઉ પહેલેથી જ જમા કરાયેલ ૬૦ ટકા રકમ જો કોઈપણ દાવેદાર દ્વારા ઉપાડવામાં આવી ન હોય, તો ફર્સ્ટ અપીલ નં. ૪૩૭૩/૧૯૯૬ માં સિવિલ અપિલકેશન નં. ૯૯૩૦/૧૯૯૭ માં ડિવિઝન બેંચ દ્વારા તારીખ ૧૫ મી એપ્રિલ, ૧૯૯૮ ના રોજ કરવામાં આવેલા હુકમની શરતો અનુસાર તે રકમ ઉપાડવા માટે તેઓ મુક્ત રહેશે.

This judgment has been translated using an AI-assisted translation tool.

=====

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.